

antal lande – det er ikke til at finde ud af hvor mange – der ikke har dette forbud, og hvor det så naturligvis skal gøres muligt at straffe i hjemlandet, hvis man set med vores øjne overtræder det her forbud. Jeg ved ikke, hvor mange det drejer sig om, men det må vel kunne lade sig gøre at få det oplyst, om ikke før så i hvert fald under udvalgsarbejdet.

Uanset om det er få eller mange lande, bør man naturligvis straffes, hvis forbrydelsen er begået i udlandet, uden hensyn til, om det er forbudt eller ej. Det her forslag er et utrolig godt signal over for sexforbrydere, og derfor skal det støttes og arbejdes videre med, uanset om det alene drejer sig om Nepal, eller om det drejer sig om flere andre steder. Jeg kan ikke lide den tone, der er i, at der måske kun er ét land, eller hvad ved jeg. Uanset om det er få eller mange steder, skal børn ikke misbruges.

Jeg kan ikke lade være med at sammenligne lidt med en debat, vi havde på Dansk Folkepartis foranledning for et lille år siden, og som vi snart skal have igen, som drejede sig om kvindelig omskæring. Det er lidt de samme principper, synes jeg, det her forslag drejer sig om, og noget, man bestemt også skal tage afstand fra, og som man selvfølgelig bør forbyde, uanset hvor det er foregået.

Så må jeg så sige som en enkelt lidt bitter pille, at Dansk Folkeparti betingelsesløst støtter forslaget ét hundrede procent, men bemærkningerne støtter vi altså ikke helt. Faktisk er vi lidt ligeglade med, om EU-kommissær Anita Gradin går ind for den foreslåede stramning. Der synes vi nok, at hr. Bertel Haarder måske er blevet lidt for meget parlamentsmedlem i det store forenede fællesskab i stedet for at optræde som dansk folketingsmedlem.

Det er da godt, hvis det bliver støttet af en eller anden departementschef eller kontorchef i Justitsministeriet, det er da udmærket, men det var aldrig nogen sinde noget, vi ville nævne i bemærkningerne til et forslag.

#### **Bertel Haarder (V):**

Jeg håber, fru Pia Kjærsgaard forstår, at når vi i morgen i Europaudvalget skal tage stilling til, hvad Danmark skal stemme for på det ministerrådsmøde, der er den 28.-29. november, så er vi nødt til at tage den pågældende kommissær med i billedet. For det er altså den svenske kommissær Anita Gradin, for hvem dette er en hjerteresag, som havde foreslået, at vi skulle gå lidt videre, og nogle få lande, deriblandt Danmark,

ville altså ikke gå lige så vidt, som Stockholm-konferencen anbefalede.

Og det er det, der er anledningen til, at jeg foreslår, at Folketinget i morgen siger til justitsministeren: Nu bør Danmark slutte sig til den anden gruppe af lande, som støtter kommissærens oprindelige tanker, som går videre end det, der nu ligger.

Det vedrører ikke kun 10 pct. af landene, som ikke har kriminaliseret sex med børn; det vedrører også det meget store antal lande, som har en meget lav seksuel lavalder, altså mange steder kan den f.eks. være 12 år, og der er også lande, der har en meget lav straf. Så det er altså ikke helt så enkelt, som det bliver fremstillet.

Jeg vil da opfordre justitsministeren til at bede en embedsmand om før Europaudvalgs-mødet i morgen kl. 12 at kaste lys over de spørgsmål, der her er nævnt. For det er jo sådan set justitsministeren, der sidder med sagkundskaben, og ikke mig, men jeg skal da gerne få en sekretær i Bruxelles til at ringe til Kommissionen og få yderligere oplysninger. Men jeg troede, vi havde ministeren til at skaffe oplysninger, og det er jo altså ministeren, der i morgen vil have et flertal til at støtte sig. Så har vi vel lov at stille nogle spørgsmål og foreslå, at han i stedet støtter Kommissionens forslag.

Hvis justitsministeren kunne sige, at Danmark støtter Kommissionens oplæg, som i ét og alt lever op til Stockholmerklæringen, så havde vi ingen problemer, så ville vi støtte ministeren.

Jeg vil gerne sige til dem, der har antydet, at jeg skulle forsøge at skabe politisk profil på dette her, at jeg vistnok har vidner her i salen, som kan bekræfte, at det har jeg ikke forsøgt at gøre, for det er jo mere end et halvt år siden – det er trekvart år siden – jeg fik den første henvendelse fra en dansk gruppe af engagerede frivillige, som interesserer sig meget for dette her.

Jeg talte med en socialdemokrat om denne henvendelse, som sagde, at den sag var Socialdemokratiet i fuld gang med at tage sig af, og så foretog jeg mig ikke yderligere. Var det at tage politisk patent på sagen? Men da jeg så opdagede, at Danmark blev ved med at stritte imod – det ved jeg jo, for det gjorde vi på Stockholm-konferencen, og det ved jeg også at vi har gjort i embedsmandsarbejdet, som har ledt til det, der ligger på Europaudvalgets bord i morgen – så syntes jeg, det var nødvendigt, hvis jeg ville have indflydelse på tingene, at rejse det på den måde, jeg har gjort. Hvordan skulle jeg ellers